

Chương 2

Chiều

Nắng buông nhẹ, lãng đãng những cụm mây trôi nhẹ nhàng trên bầu trời xanh biếc, Phiên trở dậy. Người dật dờ sau giấc ngủ, mệt mỏi, Phiên vào phòng vệ sinh rửa lại mặt cho tỉnh. Nhìn chính mình trong gương, Phiên tự hỏi :

- Hôm nay mình đã làm được gì ? Sao hôm nay mình khác quá ?

Phiên trở lại phòng mình.

Tỉnh táo hơn, Phiên ngồi vào bàn và nhìn vào chiếc đồng hồ .

-Ba giờ kém mười lăm rồi cơ à - Phiên lẩm bẩm trong miệng

Phiên giở sách và vở ra xem bài. Hơn mười lăm phút sau, những chữ cứ nhảy múa trong Phiên dù Phiên đã cố gắng tập trung. Phiên thay đổi môn học nhưng những con số, những chữ, những vi mạch... cứ rối lên, đan xen vào nhau đến nỗi Phiên cảm thấy chóng mặt, hoa mắt. Phiên đành buông quyển sách xuống và sờ lên trán. Nóng quá, Phiên rút tay lại nhưng cái nóng vẫn còn hâm hấp trên bàn tay của Phiên.

-Mình bệnh rồi. Trưa nay mình đi về không mang nón nên trúng nắng.

Phiên khẽ nhấp chuột mở một bài hát trên máy tính rồi nhẹ nằm xuống giường . Vô tình hay ngẫu nhiên Phiên lại chọn đúng ca khúc do ca sĩ Quang Dũng trình bày tựa đề “ Ngày không tên” của Việt Anh. Ca khúc cứ như một lời tự sự :

Mình sẽ xa lạ nhau.

Dòng thời gian trắng bên trời

Và hạnh phúc có long lanh như giọt nước mắt ?

Mình sẽ xa lạ nhau

Giật mình trưa đã sang chiều

Ngày hôm qua gió lãng quên bên đời thối mãi

Trốn đi đâu được nỗi buồn

Giữa hai tay đường vân đời

Mỗi ban mai tình yêu còn là sương khói

Bài hát cứ ngân vang lên, len nhẹ vào trong đầu Phiên, gia điệu trầm buồn. Phiên cứ lắng nghe rồi không hiểu sao trừ khước mắt một giọt nước mắt rơi ra.

- Có phải mình vừa làm rơi mất hạnh phúc hay không ?

Hạnh phúc đã đánh rơi rồi thì Phiên còn lại gì ngoài một nỗi buồn. Và Phiên biết trốn sao đây giữa nỗi buồn không tên này.

Người ấy bây giờ đang làm gì ? Người ấy có vui vẻ hay không? Người ấy...? Người ấy đã là gì của Phiên đâu mà sao Phiên cứ nhớ nhớ một người mà ngay đến khuôn mặt Phiên cũng không biết. Bao nhiêu lần Phiên tự dặn lòng không nhớ, không mong , không đợi gì nhưng sao Phiên vẫn không kềm chế được trái tim mình. Phiên đã cẩn thận bảo vệ mình bằng một hàng rào vô hình do chính Phiên dựng nên vì Phiên cảnh giác được sự nguy hiểm có thể

đến với trái tim mình. Và Phiên cứ co rút trốn sau cái hàng rào đó như một chú rùa trốn trong mái nhà trên lưng để bảo vệ mình. Phiên sợ mình tổn thương, trái tim của Phiên đã một lần đau đớn rồi nên bây giờ Phiên rất sợ.

Vậy mà đôi lúc Phiên vẫn không chống lại được cám dỗ muốn vùng lên phá tan cái hàng rào do mình dựng nên để rồi sau đó lại dần vật bản thân mình nông nổi, yếu đuối...từ lúc nào đôi mắt của Phiên khép lại, Phiên chìm vào cơn mê....

- Chị Phiên, sao giờ này chị còn ngủ, coi chừng bóng đèn đó chị .

Nhiên khẽ nói bên tai Phiên nhưng đợi mãi không thấy Phiên tỉnh dậy, Nhiên liền lay lay cánh tay Phiên và giật mình vì cánh tay nóng bất thường của chị mình. Chớp mắt Nhiên hiểu ra liền quay đầu chạy xuống dưới nhà kiểm má. Bà Vân lật đật chạy lên phòng Phiên, sờ tay vào trán và chép miệng :

- Chị con bệnh rồi, con mau kiểm cho má chai dầu và đồ cạo gió để má cạo gió cho chị.

Nhiên quay người sau khi dạ một tiếng rồi nhanh chóng chạy đi. Chốc lát Nhiên đã mang đến đủ những gì bà Vân yêu cầu và nhanh chóng Nhiên xúc dầu lên hai bên thái dương của Phiên còn bà Vân thì cạo gió sau lưng Phiên. Phiên dần dần tỉnh lại...

Dùng xong ít cháo và uống mấy viên thuốc, Phiên cảm thấy trong người đỡ mệt mỏi nhưng Phiên không muốn nằm xuống. Phiên sợ Phiên lại chìm vào cơn mê bất thường của căn bệnh, nó sẽ cuốn Phiên vào một thế giới hư ảo, một thế giới xa lạ mà chỉ mình Phiên đơn độc. Ở đó, ngoài gió, ngoài mây, ngoài một khoảng trời u ám thì không có một cái gì nữa cả. Phiên sợ cái thế giới đó. Phiên phải trốn nó.

Phiên cứ ngồi bó gối trên giường lưng tựa vào tường nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mặt trời đang nhấp nhô úp mình trốn vào đường chân trời, những cánh chim cứ đơn côi uốn lượn rồi bay về một phía xa xăm nào đó. Bầu trời phết lên mình một màu trắng nhợt nhạt, một vài vệt khói của mây đang mờ dần mờ dần chìm vào hư vô...

Gần sáu giờ tối rồi, Phiên ngược nhìn lên hai cây kim chỉ giờ, phút trên chiếc đồng hồ bé đặt trên bàn, trong lòng Phiên chột dấy lên điều gì đó, Phiên cầm lấy cuốn sổ tay và cây bút rồi ngồi xuống ghế viết :

Cớ vì sao lòng mãi nhớ một người
Chiều vẫn mãi đứng yên ngoài song cửa
Phân vân hỏi ngày đang chia hai nữa
Nửa nhớ thương và nửa đợi chờ